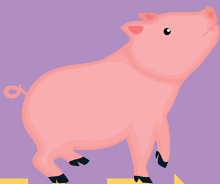

Vijf keer is scheepsrecht

HET
verlovings
DILEMMA

ROMAN

ELENA ARMAS

Auteur van de Tiktok-hit *De Spaanse liefdesleugen*

Elena Armas

Het
verlovingsdilemma

Vertaling Jacodine van de Velde

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor mijn lezers (ja, jij: hoi, lieffie),
Je verwachtingen zijn niet onmogelijk hoog.
Laat nooit iemand je wijsmaken dat je te veel vraagt.

Proloog

Iets meer dan een jaar geleden...

Josie

Op de dag waarop je de telefoon opneemt en een vreemde zegt: ‘Ik ben je vader,’ weet je dat je leven op het punt staat te veranderen.

Ik bedoel, kijk naar Luke Skywalker. Zijn hele bestaan stond op z’n kop nadat hij die vier woorden hoorde. En hoewel ik geen beschermengel van gerechtigheid was die richting het kwaad werd gedreven en de man aan de lijn niet een of andere zwaar hijgende galactische slechterik was, raakte mijn wereld toch iets uit balans.

In het tijdsbestek van één telefoontje ging ik van het hebben van een ouder over wie ik niets wist – behalve dat hij Andy heette – naar het kennen van een man die negenentwintig jaar geleden zo’n ‘bewuste nacht’ met mijn moeder had doorgebracht. Daarmee bedoel ik uiteraard het rollebollen-in-het-hooi-en-nooit-meer-achteromkijken soort nacht. Wat helemaal prima is. Echt. Mam sprak niet vaak over die nacht of de man met wie ze van bil ging, maar ze had me altijd genoeg verteld om geen afkeer te hebben van hem of hoe ik was verwekt. Dat betekent niet dat een deel van me geen vragen had. Die had ik wel. Maar voor het overgrote deel was ik tevreden met wat ik wist. Wat maakte het uit dat mam en ik alleen waren? Wat maakte het uit dat onze familie anders was dan die van andere kinderen? Wat maakte het uit dat ik de ene kant van mijn stamboom opvulde met mijn verzameling zeedierenstickers,

wat ertoe leidde dat ik in groep zeven een jaar lang ‘kwal’ werd genoemd? Het zijn prachtige wezens, sterk ondergewaardeerd, en ik onderging het met opgeheven hoofd. Opgevoed worden door één ouder was niet zeldzaam of vreemd. En zoals mijn moeder altijd zei: ‘Normaal is wat je maakt van de kaarten die het lot je overhandigt.’

Het bleek dat het lot een aantal jokers voor me in petto had.

Want na drie decennia van radiostilte had ik mijn vader aan de lijn. Hij had een voornaam (Andrew, niet Andy, zei hij nadrukkelijk), een achternaam (Underwood), een woonplaats (Miami) en blijikbaar de missie om me aan een nieuwe familie voor te stellen. Aan een nieuwe wereld zelfs. Het soort leven waarvan ik nooit had gedacht bij te horen.

Ik had ook een zus. Een zús. En Andrew Underwood? Hij stelde nogal wat voor.

Dan bedoel ik niet op een ‘hij heeft goed geboerd’-manier. We hebben het hier over de ‘zakenmagnaat met eigen chauffeur en waarschijnlijk ook in bezit van een helikopter’-manier. Hij was de eigenaar van een voetbalclub in de MLS-competitie, in godsnaam. Andrew Underwood had meer dan goed geboerd. Hij was welvarend. En dat wist ik niet doordat hij het zojuist als introductie had opgedreund, maar doordat ik al vóór dit telefoontje van hem had gehoord. Net als iedereen in Green Oak, de provincie en, recentelijk, het grootste deel van het land.

Dat was de reden dat ik lachte. Na een lange stilte lachte ik. Het was ofwel dat, ofwel ophangen, eerlijk gezegd. Want deze man vertelde mij – Josie Moore, burgemeester van mijn dorp, trotse eigenaar van een koffiezaakje, verzamelaar van alles wat glinsterde en enthousiaste reparateur van gebroken potten – dat de man wiens plek ik in mijn stamboom had opgevuld met een reuzenmanta, Andrew Underwood was? En niet alleen dat, maar ook dat ik deel uitmaakte van een of andere gecompliceerde, rijke wereld die niet

zou misstaan in een HBO-dramaserie die draaide om nalatenschap? Daar hoorde ik niet thuis. Ik was een dorpsmeisje. En daar was ik trots op. Oké, ik was kort verloofd geweest met een politicus én technisch gezien bijna de vrouw van een topsporter geworden, maar dat waren missers. Dichterbij dan getrouwd zijn was ik nooit gekomen. Ik kon niet deel uitmaken van iemands nalatenschap. Vandaar het lachen.

‘Ik maak geen grap, Josephine,’ had Andrew gereageerd met dezelfde strenge stem als waarmee hij het nieuws had gebracht. Maar onverschrokken had ik nog meer gegrinnikt. Dat was het moment waarop hij mam ter sprake had gebracht. Ik kon me niet herinneren wat hij precies had gezegd, alleen de woorden ‘Eloise’ en ‘gecondoleerd met je verlies’ of iets in die trant wist ik nog.

Later realiseerde ik me dat ik vlak daarna was gestopt met luisteren. Er volgde iets over iemands assistent die een telefonische afspraak zou maken. En iets over dat Andrew het zou waarderen als ik dit gesprek stilhield. En iets over de pers. Maar gedurende de rest van het gesprek vertraagde alles en *poef*, ik kon alleen nog maar af en toe knikken en eenlettergrepige woorden stamelen toen de verbinding werd verbroken.

Die nacht deed ik geen oog dicht. Dat zat me dwars. Dusdanig dat ik – voorzichtig – een van mijn bloemenvazen uit mijn handen liet glijpen, zodat ik er urenlang zoet mee was om hem weer in elkaar te zetten... en zou stoppen met nadenken. Of in ieder geval daar een reden voor had. Ik wist het niet goed. Ik had mezelf altijd als iemand beschouwd die van verandering hield. Veranderingen waren me grotendeels overkomen, maar ik kon een aantal situaties bedenken waarin ik ze had nagejaagd. Ik hield ervan om uitgedaagd te worden. En dat is wat verandering met je deed. Ik had geen andere keuze dan doorzetten en het zorgde er altijd voor dat alles om me heen even vervaagde en al mijn energie naar dat ene ging. De top bereiken. Overwinnen.

Verandering gaf, naar mijn mening, kleur aan het leven. Zo bleef je scherp.

Maar voor het eerst, nu ik werd geconfronteerd met deze nieuwe ontwikkeling, deze nieuwe missie moest aangaan, nu het lot me deze kaarten had gegeven, voelde ik geen opwinding. Ik was doodsbang.

Want met het verlies van mijn moeder was alle hoop vervlogen dat ik ooit zou ontdekken wie 'Andy' was. Dat ik ooit de ontbrekende puzzelstukjes zou vinden die me maakten tot de vrouw die ik nu was. Of dat ik simpelweg de keuze zou hebben om te beslissen dat ik die zoektocht wilde aangaan.

Nu viel er bar weinig te kiezen. Andrew was pats boem midden in mijn leven geland en gooide recht voor mijn neus een deur open.

De miljoenen vragen die ik had opgekropt borrelden op. Ik voelde me een andere Josie.

Normaal is wat je maakt van de kaarten die het lot je overhandigt.

Ik denk dat ik op dat moment wist dat er een verandering stond te gebeuren.

Hoofdstuk 1

Heden

Ik duwde mijn handen in de jampot.

‘Kom op, kom op, kom op,’ mompelde ik terwijl ik de jam over de rand zag druipen toen ik mijn handen er verder in duwde en aardbeirode drab mijn huid tot aan mijn polsen bedekte. ‘Doe me dit niet aan. Alsjebliéft. Laat los. Gewoon soepel en makkelijk.’

‘Moshie?’ De stem van opa Moe bereikte me vanuit de woonkamer.

Ik verstijfde en het gewurm van mijn vingers stopte acuut. Verdorie. Als opa zag wat er op dit moment om mijn vinger zat, zou ik dat de rest van mijn leven moeten aanhoren. En als hij zag dat ik alle jam verspilde nadat ik had beloofd een cheesecake voor hem te maken, zou hij...

‘Moshie,’ klonk het weer.

‘Ja?’

‘Er faat een fouw in fe fuin.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Wat?’ vroeg ik, hoewel ik het deels had verstaan. Ik sprak inmiddels tandloos-opa.

‘Er staat een vrouw in de tuin,’ herhaalde hij nu duidelijk verstaanbaar, een teken dat hij zijn kunstgebit weer had ingedaan.

Ik zuchtte en keek naar mijn wanhopige poging om die ring van mijn vinger te krijgen. Ik had voor boter moeten gaan. Of olie. En ik wilde opa afgeleid en bij de keuken vandaan houden. ‘Hoe weet je zo zeker dat ze niet gewoon langsloopt?’

‘Ze loopt het trapje naar de veranda op. Ik mag haar niet.’

O, shit. Kwam er iemand aan? ‘Wat heb ik gezegd over die gluurpraktijken van je?’ zei ik terwijl ik mijn hand uitstak en met de andere hand aan mijn vinger trok. ‘Ze zien dat je naar ze kijkt als een of andere,’ ik zette wat meer kracht, ‘lijpo met bretels.’ Het ding verschoof geen millimeter. Ik deed nog een poging. ‘Ik weet dat je denkt dat je de buurtwacht bent, of zo, maar –’

Mijn vingers gleden weg, mijn handen schoten uiteen en mijn elleboog stootte tegen de pot, die met een luide, aardbeirode flats op de vloer landde.

‘Maar wat?’ vroeg opa Moe. ‘En wat was dat?’

Ik vloekte zachtjes vanwege de enorme puinzooi die ik had gemaakt op het aanrecht en de vloer en... op mezelf. Handen, badjas, voeten, alles zat onder de jam terwijl ik omringd werd door glasscherven. ‘Ik heb iets laten vallen, verder niets. Alles onder controle.’

De deurbel ging.

Misschien niet ‘alles’. ‘Opa Moe?’

Ik hoorde het kraken van zijn stoel toen hij zich erin liet zakken.

‘Opa Moe?’ riep ik met mijn liefste stem terwijl ik mijn handen afveegde aan... Waar waren mijn keukenhanddoeken? Ik gebruikte mijn badjas. ‘Zou je zo lief willen zijn om de deur voor me open te doen?’

‘Ze komt niet voor mij,’ antwoordde hij. ‘En ik hou niet van vreemden. Of van hoe ze eruitziet. En,’ voegde hij er na een korte stilte aan toe, ‘ik ben oud.’

‘Oud zijn is geen excuus voor alles, weet je?’ Ik pakte een paar stukken glas op voordat ik voorzichtig naar de wastafel liep en ze erin legde. ‘Je kunt het niet telkens gebruiken om de laatste chocolademuffin te krijgen en de deur niet te openen.’

Een reeks aan boos gemompelde woorden klonk uit de woonkamer terwijl ik nog meer scherven verzamelde en wachtte op

een teken dat de man op weg naar de deur was. Dat volgde niet, waardoor ik dichter en dichter op het punt kwam dat ik... mijn geduld verloor.

‘Opa Moe, ben je –’ De deurbel ging weer, waardoor ik schrok. Een scherpe steek midden in mijn handpalm liet me ineenskrimpen. ‘Shit.’ Ik hapte naar adem. ‘Stomme klote glas en stomme klote –’

Het geluid van de deurbel klonk een derde keer. En een vierde. En een vijfde.

Ik sloot mijn ogen en slaakte een gefrustreerde zucht. ‘Maurice Antonne Brown,’ gromde ik met opeengeklemd kaken. ‘Als je die deur nu niet opent, zweer ik dat ik je koppige, stinkende reet –’

‘Oké, oké,’ bromde hij. Zijn stoel kraakte. Langzame en zware voetstappen volgden. Toen klonk het geluid van de deur die opening, gevolgd door een: ‘Faar fan ik fe mee helfen?’

Ongelooflijke eikel. Soms zorgde hij ervoor dat ik wilde schreeuwen.

Een vrouwenstem antwoordde: ‘Sorry?’

‘Faar fan ik fe mee helfen?’ herhaalde opa Moe als de absoluut onuitstaanbare man die hij kon zijn. Een deel van me kon niet geloven dat hij zijn kunstgebit weer had uitgedaan, maar waarom verbaasde het me eigenlijk nog? Opa was een gecertificeerde brompot en sinds zijn lichte hersenbloeding – waardoor ik onmiddellijk zijn spullen had ingepakt en hem bij me in huis had genomen – had zijn knorrigheid de top bereikt. Zelfs nu hij vrijwel volledig hersteld was.

‘Ik...’ begon de vrouw weer. ‘Ik ben op zoek naar Josephine Moore. Ik weet zeker dat dit het juiste adres is. Iedereen die ik in het dorp heb gesproken bevestigde dat.’

‘En?’ had de oude man het lef te vragen.

Er viel een korte stilte, waarna de vrouw zei: ‘En ik heb het nooit mis. En ik verspil niet graag nog meer tijd. Dus als je mevrouw Moore voor me zou kunnen halen, zou ik dat erg op prijs stellen.’

Ik sta hier al heel lang terwijl ik zag hoe je vanachter het raam naar me gluurde. Ik weet niet of dat was om me te intimideren, maar het werkte niet.' Weer een stilte. 'Ik heb met tandloze oude mannen in bretels te maken gehad die heel wat angstaanjagender waren.'

Ik kreunde. De laatste keer dat iemand hem een 'oude man' had genoemd, had opa Moe ervoor gezorgd dat we op de voorpagina van de provinciale krant belandden. De zwart-witte foto van hem in gevecht met Otto Higgings vanwege een grote heggenschaar, met mij tussen hen in, armen uitgestrekt en een paniekerige uitdrukking op mijn gezicht, achtervolgde me soms nog steeds in mijn dromen. Ik had altijd al eens op de voorpagina van de krant willen staan, alleen dan liever niet onder de kop: 'Snoeiharde Oorlogsvoering in Green Oak. Burgemeester Worstelt om Vrede te Bewaren.'

Alsof hij mijn gedachten kon horen, klonk opa's gegriknik in de hal. Het was geen schattig geluid. Het was zijn 'ik heb niets goeds in de zin'-grinnik en jammer dan van de jam, puinzooi en besmeurde badjas – en ja, ook een algenextract gezichtsmasker – maar die grinnik liet me in actie komen. Ik wreef mijn handen zo goed mogelijk schoon aan mijn toch al verpeste badjas en sprintte naar de deur.

Twee paar ogen knipperden toen ze me zagen. Opa's lippen weken uiteen om een vraag te formuleren die ik niet wilde beantwoorden, dus ik glimlachte en duwde de man – zachtjes – opzij. Alleen kwam ik toen tot het besef dat een donkerdere kleur rood mijn hand besmeurde. Bloed, zeker weten geen jam.

Ik schoof mijn beide handen in de zakken van mijn badjas en draaide me naar de vrouw. 'Hallo,' begroette ik haar met een brede glimlach. 'Ik ben Josie. Josephine Moore. Dat ben ik dus. Ik zou je een hand willen geven, maar... bacteriën. Wat dacht je van elleboogstoot in plaats daarvan?' Ik stak mijn elleboog uit. 'Ik hoor dat er nogal wat heerst op het moment. Door de kinderen en... jongeren. Op internet. Overal.'

De vrouw knipperde weer met haar ogen en haar blik schoof een paar keer over mijn lichaam, tot ze een vreemde grimas produceerde. ‘Absoluut niet. Nope.’ Haar uitdrukking werd er een van walging. ‘Wat is...’ Ze leek op zoek te zijn naar het juiste woord om de vraag te formuleren. ‘Waarom zie je eruit alsof je net uit een taart bent gesprongen?’

‘O, ik was... aan het bakken,’ legde ik lachend uit. Ik wilde niet lachen. Ik wilde dat deze avond voorbij was en er een nieuwe aanbrak zonder ring aan mijn vinger. ‘Ik ben nogal chaotisch. Bakkers zijn vaak chaotisch. Maar ik heb je naam niet verstaan. Ik ben Josie, maar dat hadden we al vastgesteld.’

De grimas van de vrouw vervaagde. Ietsje. ‘Ik ben Bobbi,’ zei ze terwijl ze haar hoofd schudde. Haar blonde bob bewoog nauwelijks rond haar gezicht. ‘Bobbi met een “i”. Bobbi Shark.’

Een akelige stilte volgde. ‘Mooie naam,’ zei ik uiteindelijk. ‘Wil je misschien binnenkomen, Bobbi?’

Haar ene wenkbrauw ging omhoog. ‘Je doet net alsof dit de eerste keer is dat je mijn naam hoort. Je hoort me te verwachten.’

Het was maar goed dat mijn gezichtsmasker mijn frons verborg, want ik zou het me wel herinneren als ik iemand verwachtte met de achternaam Shark. Aan de andere kant, het zou niet de eerste keer zijn dat er op een vreemd tijdstip iemand voor mijn deur verscheen omdat hij of zij iets wilde.

‘Zoals ik tegen iedereen zeg...’ Ik stapte opzij en duwde de deur met mijn schouder verder open. Mijn glimlach was nog nooit zo breed geweest. ‘Kom binnen en dan kunnen we zolang praten als je wilt over wat je maar wilt.’ Ik schonk de man links van me een blik. ‘Opa Moe gaat naar de keuken en begint aan de rommel die ik heb achtergelaten. Daarna zet hij een kop thee voor ons. Toch, opa?’

Hij gromde iets, maar ik moest het hem nageven, hij draaide zich wel om en verdween naar de keuken.

Ik richtte mijn aandacht weer op Bobbi en ontdekte dat de vrouw

geen enkele aanstalten maakte om binnen te komen.

‘Een andere optie is,’ begon ik terwijl ik een zucht onderdrukte, ‘dat we hier bij de deur praten. Maar in dat geval kunnen we de thee wel vergeten. Ik denk niet dat hij in de stemming is om ons te bedienen.’

Mijn grap kwam niet aan. Volgens mij registreerde ze hem zelfs niet, afgaande op hoe nors ze keek. ‘Je weet niet wie ik ben,’ zei Bobbi. ‘En je vraagt me binnen te komen?’

Ik overwoog mijn antwoord. ‘Nou, ik vermoed dat je geen vampier bent, dus –’

‘Uh-uh,’ onderbrak ze me. ‘Stop met zo schattig te doen.’

Mijn mond klapte dicht.

‘Oké, ten eerste? Vanaf nu nodig je geen vreemden meer uit in je huis,’ droeg ze me op schrikbarend serieuze toon op. ‘En ten tweede,’ ging ze verder terwijl ze haar hand uitstak en een zwaaiend gebaar voor mijn gezicht en borst maakte, ‘wat dít ook mag voorstellen, het is niet oké. Doe de deur niet open als je er zo uitziet. Gluur zelfs maar niet uit je raam als je er zo uitziet.’ Ze snoof. ‘Zit jij niet in de politiek?’

‘Ik...’ Ik was compleet overdonderd. En ik had geen idee wat hier gaande was. ‘Ik zie mezelf niet graag als politicus. Ja, ik ben de burgemeester van het dorp, maar dat is slechts een vrijwillige rol in een klein plaatsje. De meeste dagen hoef ik helemaal niets te doen.’ En op andere momenten kostte het blussen van een metaforische brand me jaren van mijn leven. Toen begon me iets te dagen. ‘Wacht. Gaat dit om Carmen?’

Bobbi’s wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Sorry, wie?’

Ik nam de vrouw voor me in me op. Haar zilvergrijze wollen jas en leren laarzen die er vanonder staken. De onberispelijke make-up, de perfecte bob, de nauwelijks verhulde bevoorrechte toon waarop ze sprak.

Namen de Clarksons het probleem met het hek zo hoog op dat ze

een of andere dure advocaat uit de stad in de arm hadden genomen?

‘Je verspilt je tijd,’ zei ik tegen haar. ‘Het was een ongelukje. De Clarksons verkwisten hun zuur verdiende geld aan iets wat met een beschaafd gesprek kan worden opgelost. Het is niemands schuld dat Carmen ontsnapte. Koeien zijn niet de luie dieren waar iedereen ze voor aanziet. Ze kunnen heel stiekem zijn. En Robbie Vasquez kon onmogelijk weten wat ze aan het doen was tot hij beveiligingscamera’s rond de schuur had geïnstalleerd. Hij verwachtte niet dat Carmen zou ontsnappen. En al helemaal niet dat ze het terrein van de Clarksons op zou gaan en zo vrijpostig met hun vee zou omgaan. Dat is de natuur die zijn gang gaat, als je het mij vraagt.’

Bobbi met een i keek me met knipperende ogen aan alsof ik zojuist een tweede hoofd had gekregen. Of probeerde te bedenken hoe ze hem eraf moest hakken en kon lozen.

O god, stond ik op het punt om aangeklaagd te worden? Werd Robbie aangeklaagd? Er vormde zich een knoop in mijn maag. ‘Klaag ons alsjeblieft niet aan. Ik zweer dat het hek gerepareerd wordt.’

Bobbi’s ogen vielen dicht en ze mompelde: ‘Dit is mijn ergste nachtmerrie.’

‘Is dat een ja of nee? Want ik beloof je, mevrouw Shark, dat het nergens voor nodig is om –’

‘Jij,’ viel ze me in de rede. ‘Dit. Vee. Een koe die Carmen heet. Hekken. Schuren. Dit... weer. De frisse lucht. Het feit dat ik geen Starbucks heb gezien sinds ik het vliegveld heb verlaten. Dat allemaal.’ Mijn mond ging open, maar ze hield me met een opgestoken vinger tegen. ‘Je hebt geen idee wat er gaande is of waarom ik hier ben terwijl mij was verzekerd dat je op de hoogte was gebracht en ermee had ingestemd. Ik heb de bevestiging zwart op wit. Ik kan je de e-mails laten zien en zou zweren dat je bij elke daarvan in de cc bent opgenomen.’

De e-mails?

De...

Er werd een beeld getriggerd dat achter mijn oogleden flitste. Een herinnering.

‘Ik dacht dat mijn laatste relatie toxic was,’ ging Bobbi verder, ‘maar cliënten zijn erger dan een egoïstische partner die denkt dat hij je een dienst bewijst door je te gaslighten.’ Ze haalde haar telefoon uit haar jaszak en begon op het scherm te drukken. ‘Hier gaat hij van horen. Dit gaat ons een dag extra kosten, zo niet twee. Wat een tijdverspilling.’

Hier gaat hij van horen.

Hij.

Ik slikte een brok zenuwen weg. Mijn woorden kwamen er krekend uit. ‘Wie ben je precies?’

Het *tikkerdetik* van haar nagels kwam tot een halt. Ze schonk me een onthutste blik. ‘Ik ben een pr-strateeg. En een dure ook. Dat zou je geweten hebben als je de e-mails had gelezen.’ Ze leek iets te bedenken. ‘Jullie hebben hier toch wel internet? Ik bedoel, ik weet dat dit afgelegen ligt en dat er,’ ze keek om zich heen, ‘bomen, bergen en natuur zijn en het leven in een blokhut geromantiseerd wordt. Maar jullie hebben hier internet. Toch?’

Ik zou willen van niet, als ik eerlijk was.

Dan zou ik namelijk een excuus hebben voor deze pr-strateeg die slechts door één man gestuurd kon zijn.

Hij.

Andrew Underwood

Het zou me een excuus geven voor het feit dat ik Andrews laatste pogingen tot communicatie ronduit had genegeerd. Iets anders dan: *Ik hoopte dat ik uiteindelijk de moed zou kunnen opbrengen om ze te lezen.* Of iets anders dan: *Sorry, ik kan niet nog een Zoom-gesprek met hem en zijn assistent uitzitten terwijl hij doet alsof hij aantekeningen maakt omdat we elkaar ongemakkelijk zitten aan te staren.* Of...

‘... je vader.’ Bobbi’s woorden brachten me terug naar het gesprek.

Want ik was even helemaal weg geweest. En zij had gepraat. Waarschijnlijk over waarom ze hier was en wie haar had gestuurd en waarom. Er schoot een mogelijkheid door mijn hoofd. ‘Wacht. Is Andrew hier?’

Bobbi wapperde met haar hand. ‘Nee. Hij heeft het te druk om zich met dit soort zaken bezig te houden.’

Dit soort zaken.

Wat voor soort zaken?

Mijn hersenen draaiden op volle toeren door alle mogelijke antwoorden op die vraag en ik...

‘Ik geloof niet dat je echt naar me luistert, Josephine,’ meldde Bobbi.

Ze had geen ongelijk.

‘Dus ik zal je op de hoogte brengen,’ zei ze met een zucht. ‘Nog een keer.’ Ze raakte even haar slaap aan. ‘Er is een probleem. Nou, eigenlijk ben jij het probleem.’

Ik kromp ineen.

‘Je hebt een nogal kleurrijk verleden,’ ging ze verder. ‘Ik neem je al die verlovingsen niet kwalijk, geloof me. Het zou er niet toe doen als je niet Andrews dochter was. Of als je niet op het meest onhandige moment was komen opdagen.’

‘Hij belde mij,’ zei ik met schorre stem. ‘Ik kwam niet opdagen. Sterker nog...’

‘Adalyn gaf hem geen keus,’ kaatste Bobbi terug. Mijn maag verkrampte bij de herinnering aan het ultimatum dat Adalyn Andrew gaf toen ze ontdekte dat we zussen waren. Niemand had geweten, laat staan verwacht, dat de vrouw die hij naar Green Oak had gestuurd voor een filantropische opdracht, mijn zus zou blijken te zijn. Adalyn niet en ik al helemaal niet, zo blij als ik was om Adalyn mijn vriendin te kunnen noemen tegen de tijd dat het nieuws me

bereikte. ‘Hij heeft het, naar mijn professionele mening, niet handig aangepakt. En nu, een jaar later, heeft hij alles in een poging tot verzoening of wat het ook mag zijn wat hij probeert, erger gemaakt door over jou en deze plek met het tijdschrift *TIME* te praten.’

Het stuk was vorige week verschenen. Ik wist niet hoe het alles erger had gemaakt, maar ik wist wel dat mijn naam voorkwam in een vier pagina’s tellend artikel over Andrew Underwoods leven en zakenprestaties. Ik wist ook hoe de journalist die het had geschreven aan mij had gerefereerd.

Een misstap.

Bobbi sprak verder. ‘En precies zoals ik had voorspeld dat zou gebeuren, was er iemand nieuwsgierig genoeg om te gaan graven naar jou en deze hele situatie in een soapopera te veranderen waar niemand op zit te wachten. Dat geeft geen goede indruk van Andrew. Het bedreigt zijn imago, zijn zaken en alles wat op het spel staat met zijn aankomende pensioen.’ Ze liet een stilte vallen. ‘Jij bent de bedreiging, trouwens.’

De woorden zorgden dat mijn ademhaling onregelmatig werd. Ik?

‘Je bént Andrews misstap,’ verklaarde Bobbi, de term die de journalist had gebruikt herhalend.

Ik trok wit weg onder mijn algenmasker toen ik die woorden hardop uitgesproken hoorde worden.

‘Hij heeft je decennia onder het tapijt geveegd, wat niet onmerkbaar is gebleven. Je zou verbaasd zijn hoeveel kinderen van grote beroemdheden verborgen worden gehouden. Maar hij...’

‘Ik ben...’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik ben niets van niemand. Ik ben gewoon... zijn dochter.’

‘En nu weet iedereen dat hij je in de steek heeft gelaten, Josephine,’ reageerde Bobbi met een stelligheid waardoor ik een stap achteruitdeinsde. ‘Het lieve dorpsmeisje dat haar moeder op zeventienjarige leeftijd verloor en voor zichzelf moest zorgen

terwijl haar vader in Miami zijn miljoenen vergaarde.’ Haar hand ging weer omhoog en maakte een zwaai voor mijn gezicht. ‘Het lieve dorpsmeisje dat door haar vaders afwezigheid zo diep is beschadigd dat ze onophoudelijk en zonder resultaat elders op zoek ging naar die liefde. Het lieve dorpsmeisje dat niet één, niet twee, niet drie, maar vier zeer uiteenlopende mannen wist te charmeren om ze vervolgens te dumpen als trieste, saaie, lauwwarme aardappels. Op hun tróúwdag.’ Haar toon werd droog. ‘Hoe krijg je dit verzonnen? Het verbijstert me dat zo’n intelligente man niet inzag hoe dit zijn imago en zijn nalatenschap zou bedreigen.’

Zijn nalatenschap zou bedreigen.

Nu werden mijn wangen vuurrood. Mijn hele lijf zelfs, want de huid onder mijn badjas werd met de seconde warmer. ‘Je zou er niet verder naast kunnen zitten.’

‘O, is dat zo?’ reageerde Bobbi met een schouderophalen. ‘Misschien moet je eens luisteren naar de podcast *Filthy Reali-Tea*. Seizoen drie, aflevering twaalf, achttiende minuut. Ze ontleden het hele gebeuren tot in detail. Het is schrikbarend informatief. En het is ook de reden dat ik hier ben.’

Ik knipperde met mijn ogen. ‘Welke...’ De stoot lucht die uit me ontsnapte, onderbrak mijn woorden. ‘Welke podcast?’

‘Die met wekelijks twee miljoen luisteraars,’ zei ze. ‘Als je alle platforms meetelt, inclusief video.’ Mijn mond viel open en ze schonk me een blik die ik niet begreep. ‘Zou je naar Miami verhuizen?’ Ik tolde op mijn voeten en begon duizelig te worden. ‘Gezien het verloop van deze avond denk ik echt dat je dat moet doen. Je hebt me harder nodig dan ik dacht. Maar ik help je niet met inpakken. Tenzij ons dat op de eerste vlucht hiervandaan krijgt. Het zou tijdelijk zijn en de oude man kan meekomen, hoewel ik liever heb van niet. We brengen je onder in een mooi appartement en je zou samen met Andrew evenementen en publieke plekken kunnen bezoeken. Een gezamenlijk front vormen. Tot de storm gaat liggen.’

Bobbi's stem veranderde in een hoge piep die mijn oren teisterde. Ik bracht mijn handen naar mijn hoofd. Naar mijn slapen. Ik klopte op mijn wangen, in een poging te voelen of mijn huid eronder brandde. Maar ik voelde niets. Stond ik in brand? Was dit een koortsdroom? Ik voelde me zo... overdonderd. Zo... op het punt om iets heel erg doms te doen. Zoals... met een schreeuw aan mijn badjas rukken en in de richting van het bos rennen. Weg van dit gesprek. Zelfs als het betekende dat ik midden in de nacht poedelnaakt zou trailrunnen. Ik...

'Wat is dát?' Bobbi hapte naar adem en haalde me met een gillette terug naar het hier en nu. 'Waarom heeft niemand me dat verteld?'

Ik knipperde met mijn ogen om de pr-strategie weer helder te zien en volgde haar blik naar mijn handen. Jezus. 'Het is maar jam. Misschien ook een beetje bloed door een snee, maar...'

'Nee,' hijgde Bobbi. 'Niet dat.' Ze wees naar mijn ringvinger. 'Dát.' 'O,' fluisterde ik. 'Dat is mijn verlovingsring maar. Het is niet -' 'Waarom heeft niemand me verteld dat je alweer verloofd bent? Alwээр? 'Omdat -'

'Wacht even,' onderbrak ze me. 'Hou je mond. Stop.' Haar ogen gingen dicht en ze deed iets waar ik niet op voorbereid was. Bobbi kakelde. Ze lachte. Het was geen prettig geluid. Het klonk ruw en enigszins... boosaardig. 'Dit verandert alles.'

Ik was zo moe. Zo klaar ermee. Zo... 'Wat verandert alles?'

'Dit,' zei ze terwijl ze mijn hand optilde. 'Klote voor hem, maar dit is fantastisch nieuws. Voor ons. Jou, mij, Andrew, mijn baan. Deze puinhoop.'

Mijn hoofd zocht naar een manier om deze vrouw uit te leggen dat dit niets meer was dan een misverstand. Dat dit een van mijn oude verlovingsringen was die ik niet af kreeg. Geen nieuwe. Dat ik soms rare dingen deed, zoals ze nog eens passen vanuit... nostalgie? Eenzaamheid? Stomiteit? En dat wanneer ik gestrest was, mijn vingers en enkels opzwellen en nou ja, ringen per ongeluk

vast kwamen te zitten. Maar ik was mijn limiet van wat ik aankon ver voorbij. Dat was ik al geweest voordat zij hier arriveerde, als de jam enige indicatie was van mijn probleemoplossingsvaardigheden toen ik in paniek raakte.

En nu dacht deze vrouw dat ik verloofd was? Alweer. Voor de vijfde keer. En dat het op de een of andere manier alles veranderde.

Ik... O god. Ik werd misselijk. Ik had tijd nodig om na te denken. Ik...

Mijn aandacht werd getrokken door iets achter haar.

Niet iets. Iemand. Een man. Die aan het begin van de oprit stond.

We moesten zijn aandacht ook hebben getrokken, want hij draaide zijn hoofd. Zijn haar was een warboel van diverse donkerblonde tinten en ik zag een zonnebril op zijn neus. Hij stapte naar voren, waardoor zijn gezicht werd verlicht door de straatlantaarn.

‘Matthew?’ hoorde ik mezelf zeggen.

Bobbi keek die kant op.

‘Wie is dat? Je verloofde? Geweldig. Hij zou sowieso bij dit gesprek aanwezig moeten zijn. Wat denk je van een grote bruiloft?’ ging ze verder terwijl ze haar mond in een brede glimlach plooidde. ‘We maken een spetterende aankondiging. Kosten zullen niet gespaard worden. Alles uit Andrews zak. Pappie die te hulp schiet. Er is niets wat mensen mooier vinden dan een bruiloft. Een bekeerde slechterik die de bruid naar het altaar begeleidt, rechtstreeks naar haar *happily ever after*. En boem, pr-bom gedeactiveerd. Vader-dochter-band versterkt. Reputatie gered. Crisis afgewend. Irritante podcasters de mond gesnoerd. Niemand die hoeft te verhuizen. Bobbi wint en keert onverslagen terug naar de beschaafdheid.’

De tijd leek een tel stil te staan.

Pr-bom gedeactiveerd. Vader-dochter-band versterkt. Reputatie gered. Crisis afgewend.

Het volgende moment schoof er een stukje in me op z’n plek.

Mijn hand ging de lucht in en tot iedereens verrassing – van mij,

Bobbi en al helemaal van Matthew – riep ik keihard: ‘Hoi, schat!’

Matthews hoofd deinsde achteruit en ik bad dat hij zou meespelen. Hij kende me. Wist wie ik was.

‘Liefde van mijn leven!’ schreeuwde ik zelfs nog harder. ‘Je bent eindelijk terug!’

Zoals ik al zei, was ik niet echt goed in problemen oplossen terwijl ik onder stress stond.

Zal deze *nepverloving* Josie verlossen
van haar slechte romantische reputatie?

Josie heeft het mannelijke geslacht genoeg kansen gegeven. Vier keer om precies te zijn, als je al haar gefaalde verlovingen bij elkaar optelt. En dan heeft ze ook nog eens een afwezige vader die plots weer opduikt en haar beroerde liefdesleven deelt met de gehele wereld...

Na het verliezen van zijn baan laat Matthew zijn oude leven in Chicago achter zich en stapt hij in de auto naar Noord-Carolina, vastbesloten om zijn leven weer op de rails te krijgen. Hij had alleen niet kunnen bedenken dat hij Josie – de zus van zijn beste vriendin – tegen het lijf zou lopen. En al helemaal niet dat ze ineens zou doen alsof hij haar verloofde is.

Wat start als een impulsieve actie verandert al snel in een volwaardige nepromance met als doel Josies reputatie te herstellen. Matthew lijkt het geen enkel probleem te vinden om de gelukkige verloofde te spelen. Josie ziet de verloving echter als een kortetermijnoplossing. Maar is hun relatie wel zo tijdelijk als ze denkt?

De Spaanse **ELENA ARMAS** is auteur, een hopeloze romanticus en een enthousiaste boekverzamelaar. Ze debuteerde met *De Spaanse liefdesleugen*, dat gelijk een internationale bestseller werd. *Het verlovingsdilemma* is haar vierde romanceboek en opnieuw een hit op BookTok.

ISBN 978 90 2055 635 3 NUR 340

9 789020 556353 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K